

Kohtumine.

Meelis-Lauri Erikson

Ma tean pooli asju. Ülejäänud pooltest asjadest on aimu. Niisiis võib vabalt öelda, et ma tean kõike. Miks mitte nõnda öelda? Teadmised on ju jõud – inimesed ütlevad seda liiga kergekäeliselt, kergemeelselt. Nad on üldse kergemeelsed. Ja kergeusklikud. Nad ei mõtle sellele, mida see tegelikult tähendab: teadmine on jõud. Ja ma usun igat sorti jõusse. Ka teadmiste jõusse. Teadmiste juures on mõned pimedad nurgatagused. Need on salateadmised. Milline jõud see on: olla ka salajaste teadmiste valvaja. Kujutame vaid ette – ma ei ütle rohkem mitte midagi! Ma lihtsalt tean, ma ei oleta ega arva. Juba pelgalt selle teadmise tajumine paneb mind liikuma; tunnetan seda ja enamgi veel. Ma söödan neile ette mõtteid, sõnu, formuleeringuid, väiteid ja arutlusi. Nii tore on vaadata, mis siis lahti läheb! Ma ütlen neile: teadmine on jõud! Ma liigun ja liigutan. Põhiliselt ma valvan. Olen valvur rindel, piirialal - ja on öö. Siin on alati öö ja ma valvan. Vaenlane ei maga, aga ka mina ei maga kunagi. Kus ma iial näen vaenlast, ma löön, sest minu poolel on tõde. Sest ma olen tugev; pole minust tugevamat. Sest ma valdan. Mul on palju sellist, mida pole mitte kellelgi. Ma kogun ka salajast teadmist, mida keegi ei või teada. Ma tean väga paljut, mida ei tea mitte keegi; tõde on minuga.

Ja siis ma nägingi teda. Ma tundsin ta kohe ära. Tal oli jultumust seal seista, minu lähedusse tulla. Minu, kes ma olen ülev ja igavene vaim. Ja tema on vaid armetu mullast tulnud mullakamakas, ussiroog. Ma karjusin talle -

„Sina seal! Miks sa seda tegid, sa närune voodivili, sa tuled ja vilksatad korraks nagu ikka, nagu nad kõik? Kas sa ei tea, et mina tean! Ma tean kõike! Ma tean, et sa pead sellest mullast ja mädast endale palehigis toitu hankima – tee siis seda; võta kasvõi need kivid, sest seda sa ju suudad, kui sa juba oled nii vägev! Näita oma vägevust!“

„Inimene ei ela üksnes leivast. Isa on see, kes toidab.“

„Sa pühaduste pühadus, kas sa arvad, et ma ei tea, kes sa oled; oled sa tulnud mind enneaegu tüütama?! Mind sa juba ei peta; ma tundsin su kohe ära! Võta oma armastatud pühadus ja näita, kes sa tegelikult oled; milleks see maskeraad?! Tõde! Tõde on see, mida tuleb austada, ikka ja alati! Ma tean kõike, mis on iial kuskil kirjas; ma tunnen kirja paremini kui sina! Ja sa ei pea edaspidi enam millegi pärast muret tundma, kannatama, kas sa ka tead, mis tähendab valu?!“

„Ära püüa oma Isa ära kasutada enda huvides – ka see on kirjas.“

Ma sosistasin talle -

„Teadmine on jõud! Mina austan tõde! Ma austan õiglust! Vabadust! Me mõlemad ju asutame neid asju: lepime siis kokku! Ära me sinuga ei lepi kunagi, aga me võime vähemalt kokku leppida. Seda polegi ju palju – ainult terve maailm.“

Kuid ta kaugenes, kaugenes ja viimaks kadus. Kadus. Pimedus. Üksi.

„Lollpea! Sõgedik! Sa loobusid kõigest suurepärasest, mis meil pakkuda on; sa ei ela täiega! Sind ei saa olla olemaski! Sellise võimaluse lasid sa mööda! Sa oled ennast täis ja ülbe, et sa mind ei austa! Aga pane tähele – sa kaotad, kaotad, sest mitte midagi ei saa muuta ja pole ka vaja midagi muuta; keegi ei suuda midagi muuta! Mitte keegi! Me veel näeme!“

Sosistasin endale - „Me veel näeme!“